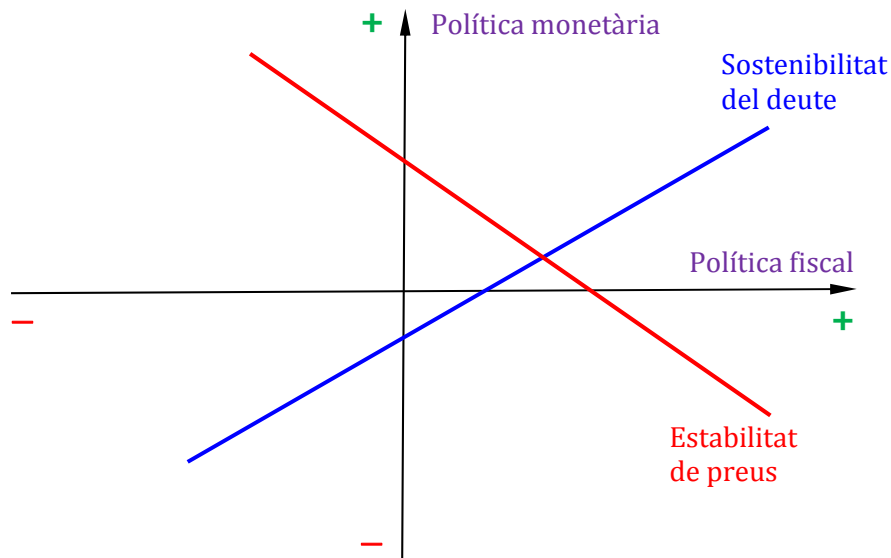

Política monetària i fiscal per a aconseguir estabilitat de deute i de preus

La gràfica a continuació és un model de com la interacció entre polítiques fiscal i monetària permet d'assolir, simultàniament, dos objectius de política macroeconòmica: l'estabilitat de preus (una taxa d'inflació estable a un cert nivell, com ara el 2% que trien alguns bancs centrals) i la sostenibilitat del deute públic.

L'estabilitat de preus també es pot definir en termes d'ocupació (assolir la taxa d'atur de plena ocupació, si aquesta existeix) o de l'esclatxa del PIB (minimitzar la diferència entre PIB i PIB potencial).

No hi ha consens sobre la concreció de l'objectiu de sostenibilitat del deute. Una formulació de l'objectiu és que la raó deute-PIB no creixi sense límit i, per tant, convergeixi cap a un cert valor. Una variant és que el valor corrent de la raó deute-PIB sigui el seu valor màxim. En aquest cas, no es tractaria d'assolir un valor sinó de no superar-lo. Una versió més estricta és fixar per llei aquest valor màxim, amb independència de les condicions de l'economia (per exemple, el 60% que no poden superar els membres de l'eurozona). La gràfica de dalt assumeix que la sostenibilitat del deute significa mantenir el valor corrent de la raó deute/PIB (valor que queda implícit i indefinit).

L'eix horitzontal mesura com d'expansiva o contractiva és la política fiscal. L'eix vertical mesura com d'expansiva o contractiva és la política monetària.

Com més expansiva la política fiscal (més cap a la dreta en l'eix horitzontal), més gran el dèficit públic i més insostenible el deute (més se separa la raó deute-PIB del valor de partida). Per tant, per a recuperar el valor deute/PIB inicial, cal una política monetària més expansiva (ja que redueix la taxa d'interès). Per aquest motiu, la recta 'Sostenibilitat del deute' (que representa les combinacions de política monetària i fiscal que mantenen estable la raó deute/PIB al nivell inicial) és creixent: cal compensar amb una política monetària més expansiva l'impacte negatiu sobre la sostenibilitat del deute d'una política fiscal més expansiva.

Com més expansiva la política monetària (més cap amunt en l'eix vertical), més gran la demanda agregada i més pressió a l'alça sobre la taxa d'inflació. Per això, per a recuperar l'estabilitat en l'evolució dels preus, cal una política fiscal més contractiva (que redueix la demanda agregada). Així, la recta 'Estabilitat de preus' (que representa les combinacions de política monetària i fiscal que mantenen estable la taxa d'inflació a cert nivell) és decreixent: cal compensar amb una política fiscal més contractiva l'impacte negatiu sobre l'estabilitat de preus d'una política monetària més expansiva.